DECIZIA DELEGATĂ (UE) 2016/310 A COMISIEI

din 26 noiembrie 2015

privind echivalența regimului de solvabilitate pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare aflat în vigoare în Japonia cu regimul stabilit în Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) ([1]), în special articolul 172 alineatul (4) și articolul 227 alineatul (5),

întrucât:

(1) Directiva 2009/138/CE stabilește un regim de solvabilitate bazat pe riscuri pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare din Uniune. Aplicarea integrală a Directivei 2009/138/CE pentru asigurătorii și reasigurătorii din Uniune va începe la 1 ianuarie 2016.

(2) În conformitate cu articolul 311 din Directiva 2009/138/CE, Comisia poate, de asemenea, să adopte acte delegate prevăzute în directiva respectivă înainte de data aplicării acesteia.

(3) Articolul 172 din Directiva 2009/138/CE se referă la echivalența regimului de solvabilitate al unei țări terțe sau al unei jurisdicții aplicat activităților de reasigurare ale întreprinderilor care își au sediul central în respectiva țară terță. O determinare pozitivă a echivalenței permite tratarea contractelor de reasigurare încheiate cu întreprinderi care își au sediul central în țara terță respectivă în același mod ca și contractele de reasigurare încheiate cu întreprinderi autorizate în conformitate cu această directivă.

(4) Articolul 172 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE prevede determinarea echivalenței temporare pe o anumită durată pentru țările terțe sau jurisdicțiile ale căror regimuri de solvabilitate în materie de reasigurări îndeplinesc anumite criterii. Determinarea echivalenței temporare este valabilă până la 31 decembrie 2020, cu posibilitatea de prelungire pentru o perioadă de maximum un an, astfel cum se prevede la articolul 172 alineatul (5).

(5) Articolul 227 din Directiva 2009/138/CE se referă la echivalența pentru asigurătorii din țări terțe care fac parte din grupuri având sediul central în Uniune. O determinare pozitivă a echivalenței permite acestor grupuri, atunci când sunt autorizate să utilizeze deducerea și agregarea ca metodă de consolidare pentru raportarea la nivel de grup, să ia în considerare calcularea cerințelor de capital și a capitalului disponibil (fonduri proprii) în temeiul normelor de competență ale țării terțe în cauză, mai degrabă decât în temeiul Directivei 2009/138/CE, în scopul calculării cerințelor de solvabilitate la nivel de grup și a fondurilor proprii eligibile.

(6) Articolul 227 alineatul (5) din Directiva 2009/138/CE prevede o determinare a echivalenței provizorii pe o anumită durată pentru țările terțe sau jurisdicțiile ale căror regimuri de solvabilitate în materie de asigurări îndeplinesc anumite criterii. Determinarea echivalenței provizorii este valabilă pentru o perioadă de zece ani, cu posibilitatea de prelungire.

(7) La evaluarea echivalenței temporare în conformitate cu articolul 172 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE și a echivalenței provizorii în conformitate cu articolul 227 alineatul (5) din Directiva 2009/138/CE trebuie să fie luate în considerare o serie de criterii. Aceste criterii includ anumite cerințe comune, în special în ceea ce privește regimul de solvabilitate în vigoare și competențele, resursele și responsabilitățile supraveghetorului. Alte criterii sunt diferite pentru cele două tipuri de echivalență, în special în ceea ce privește convergența către un regim pe deplin echivalent, schimbul de informații cu autoritățile de supraveghere și secretul profesional.

([1]) JO L 335, 17.12.2009, p. 1.

(8) Regimul de solvabilitate japonez este prevăzut în Legea privind activitățile de asigurare și Ordonanța privind activitățile de asigurare, astfel cum a fost modificată ultima dată în 2010. Pentru autorizarea asigurătorilor există un regim cuprinzător de autorizații. Pentru a putea desfășura activitatea de reasigurare în Japonia, este necesară o licență de asigurare generală. Standardele în materie de guvernanță, gestionare a riscurilor și publicare sunt stabilite parțial în orientările privind supravegherea elaborate de Agenția pentru servicii financiare a Japoniei (JFSA). Orientările privind supravegherea nu au forță de lege, însă sunt monitorizate îndeaproape de către JFSA, care are competența de a impune măsuri de remediere în cazul în care consideră că acestea sunt necesare.

(9) În martie 2015, Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale (EIOPA) a prezentat Comisiei, în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), un aviz privind sistemul de reglementare și de supraveghere a întreprinderilor de asigurare și reasigurare în vigoare în Japonia. Ulterior, EIOPA a acordat, de asemenea, asistență Comisiei și a transmis informații suplimentare cu privire la evaluarea sectorului asigurărilor din Japonia, în temeiul articolului 227 alineatul (5) din Directiva 2009/138/CE. Comisia și-a întemeiat evaluarea pe informațiile furnizate de EIOPA.

(10) Japonia dispune de o autoritate de supraveghere independentă în domeniul asigurărilor, JFSA, care are competențele și resursele necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin. În 2013, JFSA avea aproximativ 100 de angajați cu normă întreagă, care îndeplineau sarcini de supraveghere în domeniul asigurărilor, un număr de angajați fiind pus la dispoziție de alte departamente ale organizației. Competențele de investigare includ efectuarea de inspecții la fața locului, iar printre sancțiuni se numără ordinele administrative, care pot consta chiar în retragerea licenței și aplicarea de sancțiuni individuale. JFSA poate, de asemenea, să prezinte dosare procurorilor.

(11) Asigurătorii și reasigurătorii trebuie să transmită rapoarte cuprinzătoare către JFSA, aceasta dispunând de competențe ample de restructurare sau lichidare a asigurătorilor și reasigurătorilor aflați în dificultate, care au fost utilizate efectiv pentru a soluționa cazurile unor asigurători de viață aflați în dificultăți grave în cursul ultimelor decenii.

(12) JFSA a încheiat o serie de acorduri de cooperare cu alte autorități de supraveghere din întreaga lume. Începând cu 2011, acesta este semnatară a Memorandumului multilateral de înțelegere privind schimbul de informații între autoritățile de supraveghere în domeniul asigurărilor, elaborat de Asociația internațională a organismelor de supraveghere a asigurărilor. JFSA a încheiat o serie de acorduri de cooperare bilaterale sau multilaterale cu alte autorități de supraveghere, inclusiv cu mai multe autorități de supraveghere din Uniune.

(13) Angajații JFSA fac obiectul unor cerințe stricte privind respectarea secretului profesional. Normele și practicile JFSA protejează în mod adecvat informațiile confidențiale furnizate de autoritățile de supraveghere din străinătate. Toți actualii sau foștii angajați ai JFSA sunt obligați să păstreze confidențialitatea oricăror informații pe care le primesc în cursul exercitării atribuțiilor lor. Divulgarea neautorizată a informațiilor poate conduce la sancțiuni disciplinare, anchete penale și pedepse. Informațiile care au fost primite de la autoritățile de supraveghere din străinătate și care au fost clasificate ca fiind confidențiale sunt tratate în mod corespunzător și vor fi utilizate numai în scopurile stabilite de comun acord cu autoritatea de supraveghere în cauză.

(14) Atât pentru societățile de asigurări de viață, cât și pentru societățile de asigurări generale, evaluarea activelor se efectuează în conformitate cu principiile contabile general acceptate din Japonia. Majoritatea activelor, însă nu toate, sunt evaluate la valoarea justă. În anumite circumstanțe, unele clase de active (cum ar fi obligațiunile și împrumuturile) sunt evaluate la valoarea lor contabilă. Atunci când activele sunt evaluate la costul istoric, cea mai mare parte a câștigurilor și a pierderilor nerealizate sunt luate în considerare pentru determinarea fondurilor proprii disponibile. Rezervele tehnice ale asigurărilor de viață și ale asigurărilor generale pe termen lung sunt actualizate. Rata de actualizare care urmează a fi utilizată pentru actualizarea rezervelor tehnice este stabilită periodic de JFSA. Începând de la data contractului, rezervele tehnice pot fi reevaluate doar în sensul creșterii (acestea nu sunt niciodată evaluate sub valoarea determinată la data contractului). Prin urmare, nu se ia în considerare evoluția pieței și a altor factori care ar duce la o scădere a rezervelor tehnice (cum ar fi creșterea ratelor dobânzii). Întreprinderile de asigurare au, de asemenea, obligația de a efectua, în fiecare exercițiu fiscal, o analiză a fluxului de numerar viitor din perspectiva caracterului adecvat al rezervelor tehnice și, în cazul în care este necesar, de a acumula rezerve suplimentare.

(15) Atât pentru societățile de asigurări de viață, cât și pentru cele de asigurări generale, intervenția autorităților de supraveghere poate fi declanșată de trei praguri diferite, definite ca rate diferite ale marjei de solvabilitate (*Solvency Margin Ratios – SRM*), rata marjei de solvabilitate fiind exprimată ca raportul dintre valoarea dublă a fondurilor proprii și cerința de capital denumită „risc total” (*Total Risk*). Indicatorul „risc total” acoperă riscurile de subscriere, riscurile aferente ratei dobânzii și pieței, riscul operațional și riscul de catastrofă. Modelele interne sunt acceptate pentru riscurile de catastrofă și de garanții minime. JFSA are competența de a impune anumite măsuri de remediere, chiar dacă nu a fost depășit pragul maxim de intervenție pentru autoritățile de supraveghere (SRM mai

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

mare de 200 %), de exemplu prin impunerea obligației ca asigurătorii să adopte măsuri în vederea îmbunătățirii rentabilității lor, a riscului de credit, de stabilitate sau de lichiditate. În cazul în care SRM este sub 0 %, JFSA poate ordona suspendarea totală sau parțială a activității.

(16) Asigurătorii japonezi sunt obligați să își gestioneze riscurile în mod individual și cuprinzător, prin intermediul unui plan de gestionare a riscurilor la nivel de întreprindere. Aceștia trebuie să realizeze, în mod sistematic și cuprinzător, o gestionare adecvată a riscurilor. Acest lucru presupune, printre altele, să se stabilească dacă sunt abordate riscurile relevante, să se verifice obiectivitatea și caracterul adecvat al standardelor de cuantificare și să se analizeze caracterul adecvat al capitalului viitor, ținând seama de aspectele legate de strategiile de afaceri pe termen mediu și lung, cât și de mediul de afaceri. JFSA le impune, de asemenea, asigurătorilor să efectueze o evaluare proprie a riscurilor și a solvabilității și să prezinte rezultatele acesteia Consiliului de administrație.

(17) Asigurătorii din Japonia sunt obligați prin lege să transmită la JFSA rapoarte de activitate semestriale și anuale. În plus, în fiecare an, asigurătorii au obligația de a întocmi anumite documente explicative și de a le pune la dispoziția publicului, la sediul lor central.

(18) Regimul de solvabilitate japonez evoluează. În 2010 au fost introduse cerințe de solvabilitate la nivel de grup. De la începutul evaluării echivalenței sistemului de supraveghere japonez în conformitate cu articolul 172 din Directiva 2009/138/CE, efectuate de EIOPA în 2011, Japonia a inițiat reforme care îi vor îmbunătăți regimul de solvabilitate. În 2011, 2012 și 2014 au fost elaborate mai multe rapoarte și au fost efectuate teste pe teren privind întocmirea unui bilanț pe baza evaluărilor economice. Analiza în curs a unor amendamente îndreptățește convingerea că viitoarele evoluții ale regimului de solvabilitate din Japonia vor duce la sporirea convergenței cu Directiva 2009/138/CE.

(19) În urma acestei evaluări, regimul de solvabilitate din domeniul asigurărilor și reasigurărilor din Japonia ar trebui să fie considerat ca îndeplinind criteriile de echivalență temporară prevăzute la articolul 172 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE, și de echivalență provizorie, prevăzute la articolul 227 alineatul (5) din Directiva 2009/138/CE.

(20) Perioada de echivalență temporară stabilită prin prezenta decizie trebuie să se încheie la 31 decembrie 2020, în conformitate cu articolul 172 alineatul (5) din Directiva 2009/138/CE.

(21) Perioada de echivalență provizorie stabilită prin prezenta decizie ar trebui să fie de zece ani, în conformitate cu articolul 227 alineatul (6) din Directiva 2009/138/CE,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Regimul de solvabilitate în vigoare din Japonia aplicabil activităților de reasigurare ale întreprinderilor care își au sediul în Japonia și care sunt reglementate de Legea privind activitățile de asigurare se consideră a fi temporar echivalent cu regimul prevăzut la titlul I din Directiva 2009/138/CE.

Echivalența temporară menționată la primul paragraf se încheie la 31 decembrie 2020.

Articolul 2

Regimul de solvabilitate în vigoare din Japonia aplicabil activităților de asigurare ale întreprinderilor care își au sediul central în Japonia și care sunt reglementate de Legea privind activitățile de asigurare se consideră a fi, cu titlu provizoriu, echivalent cu regimul prevăzut la titlul I capitolul VI din Directiva 2009/138/CE.

Echivalența provizorie menționată la primul paragraf se acordă pentru o perioadă de 10 ani, începând cu 1 ianuarie 2016.

Articolul 3

Prezenta decizie intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 26 noiembrie 2015.

Pentru Comisie
Președintele
Jean-Claude JUNCKER